

Beelden zijn een 'uitsnede' en geven een zijnstoestand, *un état des choses*, weer. Niet de dingen zoals ze in hun tijdloze essentie zouden zijn, maar hoe ze op een moment in de tijd verschijnen – bij wijze van pleonasme kan de verwevenheid tussen fotografie en fenomenologie aangehaald worden. De camera registreert. Hij opereert als venster, vanuit een subjectief perspectief. (Het statuut van het beeld hangt dan af van de omgang met het subjectief perspectief dat

Wat dat venster te zien geeft, kan men zoveel noemen als 'de wereld'. Deze wereld is dan het 'exterieur' dat bekeken, dat onderzocht wordt. In die zin is een camera een instrument tot verkenning van dat 'exterieur'. Een voorwensel tot kijken, tot *reizen*.

Vooronderstelling, assumptie is dan het bestaan van de wereld als neutrale feitelijkheid, die subjectief kan benaderd worden. Het is die benadering die affect draagt en genereert. En slechts door dat affect kan iets over die wereld *gezegd* worden. Die subjectieve benadering geeft dan op haar beurt het fundamenteel problematische statuut van deze wereld weer, of althans van haar representatie.

de camera biedt.) Het lijkt me dat het, van bij het ontstaan van de fotografie, de intrinsieke methode is die de stijl bepaalt, veeleer dan de extrinsieke beeldkwaliteit. Het *gebaar* bij het maken van het beeld is op zijn minst even belangrijk/betekenend als het afgebeelde gebaar.

Wat het beeld vooraf gaat, is een onduidelijk verlangen naar een ervaring 'er te zijn', een streven naar affect. Meer dan eens valt de ervaring van *plaats* samen met de *weg* ernaartoe. Het ervaringsgerichte traject is fysisch en immersief. Het is dit ganse proces dat zich kristalliseert in het beeld. In die zin behoudt fotografie (ongeacht de graad van *interventie*) haar documentair karakter: ze draagt een spoor van die ervaring. Concreet: ik heb zelden een reis als een specifiek fotografisch project opgezet. De beelden zijn net *objets trouvés*, of beter '*lieux trouvés*'.